

Wielki ucisk według proroctwa Daniela

O BADANIU SŁOWA BOŻEGO

„Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, a wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wszędzie jutrenka w waszych sercach. Przede wszystkim to wiedźcie, że wszelkie proroctwo Pisma nie podlega dowolnemu wykładowi. Albowiem proroctwo nie przychodziło nigdy z woli ludzkiej, lecz wypowiadali je ludzie Boży, natchnieni Duchem Świętym” – 2 Piotra 1:19-21.

Przy badaniu proroctw musimy pamiętać:

- o dokładnym odczytaniu tekstu biblijnego, z reguły całego wersetu, najlepiej w różnych wersjach przekładowych.
- o jedności i harmonii Słowa Bożego. Nasz komentarz musi być zgodny z całą teologią biblijną.
- o nie wyrywaniu naszego wersetu z kontekstu. Sąsiednie wersety pokażą nam tło i okoliczności napisania danego wersetu.
- o Boskim pochodzeniu tekstu. Jest tu potrzebna usilna modlitwa. Zrozumienie zależy nie tylko od naszej woli. Bez pomocy Ducha Świętego badany werset nie będzie prawidłowo wyjaśniony.
- o indywidualnym charakterze każdego proroctwa, przypowieści, czy wizji apokaliptycznej – nie ma dwóch identycznych.

Każdy komentarz przy tekście biblijnym jest jak służa przy panu. Mamy też doskonałe komentarze Pana Jezusa – nie można ich zmieniać. Są dla nas wzorcem.

Słowo użyte w Biblii nie może być rozumiane inaczej niż w powszechnym jego znaczeniu. Nie należy nadawać nowych dodatkowych znaczeń. Bóg mówi do nas ludzkim, zrozumiałym językiem.

UDERZENIE POSĄGU WG DAN. 2:34,35, 44 I 45

„Patrzyłeś, a wtem bez udziału rąk oderwał się od góry kamień, uderzył ten posąg w nogi z żelaza i gliny, i skruszył je. Wtedy rozsypało się w kawałki żelazo, glina, miedź, srebro i złoto, i było to wszystko jak plewa na klepisku w lecie; i rozniósł to wiatr, tak że nie było po nich śladu. Kamień zaś, który uderzył w posąg, stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię. Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na

inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki. Jak to widziałeś, że od góry oderwał się kamień bez udziału rąk, rozbił żelazo i miedź, glinę, srebro, złoto. Wielki Bóg objawił królowi, co potem się stanie. Sen jest prawdziwy, a wykład jego pewny”.

Powyższy opis, dotyczący upadku ludzkiej cywilizacji, posiada wiele szczegółów odróżniających go od innych opisów wojen i kataklizmów na ziemi. Wyjaśnimy powyższe wersety w formie komentarza.

w. 34 – „*bez udziału rąk oderwał się od góry kamień...*”
„Bóg wyciął swoją mocą ze skały ziemi (Izaj. 51:11) kamień – swój Kościół. Gdy zostanie całkowicie odcięty – skompletowany, wówczas uderzy w posąg cywilizacji.

„Kamień odcięty „od góry”, bez pomocy rąk, który uderza i kruszy potęgę pogan, przedstawia prawdziwy Kościół, Królestwo Boże. W wieku Ewangelii ten „kamień” – Królestwo – jest formowany, „odcinany”, rzeźbiony i kształtowany odpowiednio do przyszłego stanowiska i wielkości; nie przez ludzkie ręce, lecz przez moc ducha Prawdy, niewidzialną moc Jahwe. Kiedy zostanie już skompletowany, zupełnie odcięty, uderzy i zniszczy królestwa tego świata. Nie ludzie mają być zniszczeni, lecz przedstawione przez posąg rządy, figuralnie przedstawione w obrazie. Będą one obalone, aby ludzkość mogła być wyzwolona. Pan Jezus nie przyszedł, aby zniszczyć ludzkie życie, lecz aby je zachować (Jan 3:17).

Kamień ten w czasie przygotowywania, w czasie odcinania, mógł być nazwany górą w zarodku, z punktu widzenia jego przyszłego przeznaczenia. To samo można powiedzieć o Kościele, czasami nazywanym Królestwem Bożym. W rzeczywistości jednak ów kamień nie stał się górą przed uderzeniem posągu. Tak i Kościół dopiero wtedy stanie się w pełnym znaczeniu Królestwem i napełniającym całą ziemię, gdy „Dzień Pański”, „dzień gniewu przeciw narodom”, „czas ucisku” się skończy, gdy Królestwo Boże będzie założone, a wszystkie inne królestwa zostaną mu podporządkowane” (Tom 1, str. 255).

– „uderzył ten posąg w nogi z żelaza i gliny...”. Uderzenie odciętego kamienia nastąpi najpierw w nowoczesne struktury polityczne, zmieszane z nominalnym kościelnictwem. Struktury te będą pod obserwacją uciskanych klas i ostrze ucisku będzie najpierw na nie skierowane. Nowoczesne królestwo szatana (ekumenia) będzie podstawą istnienia i funkcjonowania ostatniego systemu politycznego na ziemi, który będzie korzystał z dorobku cywilizacyjnego całego historycznego świ-

ata, co pokazane jest w miedzi, srebrze i złocie.

– „wtedy rozsypało się w kawałki żelazo, glina, miedź, srebro i złoto, i było to wszystko jak plewa na klepisku...”. Nowe królestwo nic nie przejmie ze struktur starego świata. Wszelkie powiązania między ludźmi i ich związki zostaną rozerwane. Wiatr anarchii z łatwością to wszystko rozwieje, tak, że nigdy nie zostanie znalezione.

– „kamień zaś... stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię”. Według świadectwa apostoła Pawła (Rzym. 11:25-29), po skompletowaniu Kościoła synowie Jakuba będą pierwszymi, którzy skorzystają z zastosowanego za świat okupu. Tam, w Izraelu, będzie pierwszy skrawek królestwa Bożego na ziemi. Tak mówi prorok Ezechiel w 39 rozdziale. Píše o tym również prorok Micheasz: „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a ludy tłumnie będą do niej zdążać. I pójdzie wiele narodów mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić Jego ścieżkami, gdyż z Syonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu!” – Mich. 4:1-2.

– „za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo...” (w. 44). Wybór władzy królestwa miał nastąpić wcześniej, w wieku Ewangelii. Pan Jezus mówi: „Nie bój się, maleńka trzódko! Gdyż upodobało się Ojcu waszemu dać wam królestwo”. W czasie władzy pogan Kościół jest wybierany i kształtowany do wielkości tego królestwa. Wybór i obudzenie Kościoła miało na stąpić „za dni tych królów”, przed wielkim uciskiem.

– „a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa...”. Jest tu pokazana znamienita różnica pomiędzy przejmowaniem na ziemi jednego królestwa przez drugie, a przejęciem królestw, przez królestwo Boże. Według ziemskiego zwyczaju, zanim upadnie stare królestwo, nowy rząd jest już postanowiony, zaś administracja i struktury organizacyjne pozostają bez zmian, na przykład: gdy Cyrus zajął Babilon, struktury, wierzenia i bóstwa babilońskie pozostały bez uszczerbku, urzędnicy też po zostali na swych stanowiskach. Inaczej będzie przy zakładaniu królestwa Bożego. Najpierw uderzy kamień – skompletowany i uwielbiony Kościół, rozluźni się wszelkie związki międzyludzkie, wszystko się rozpadnie wskutek wichru anarchii. Kamień przy końcu ucisku dotknie ziemi palestyńskiej (synowie Jakuba przyjmą Boga). Narody pogańskie zejdą się wokół te go początkowego królestwa i poproszą o pokój – w strukturach nowego królestwa.

Wiersz 45 powtarza treść wersetu 34.

WIELKI UCISK WG DAN. 12:1-4

„W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu. W owym to czasie wybawiony będzie twój lud, każdy kto jest wpisany do księgi żywota. A wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzą się, jedni do żywota wiecznego, a drudzy na hańbę i wieczne potępienie. Lecz roztropni jaśnieć będą jak jasność na sklepieniu niebieskim, a ci, którzy wielu wiodą do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieczne. Ale ty Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego! Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie”. W Biblii gdańskiej werset 4 oddano: „...bo to wielu ich przebieży, a rozmnoży się umiejętność”. Biblia Poznańska: „Wielu będzie szukać i wzrośnie poznanie”. W komentarzu dodaje: „dosł. : biec tu i tam”.

Komentując powyższe wersety, musimy mieć na uwadze ich całość. Mówi ona o Michale – księciu, o ludzie Danielowym – jaśniejących jako światłość na niebie, o wybranych i o wielkim ucisku. Poza tym mówi o znakach poprzedzających czasy ostateczne.

Imię „Michał” znaczy jako Bóg i tu na pewno jest nim Chrystus Pan w swej mocy królewskiej. Trudności sprawia tradycyjny komentarz wiersza pierwszego, dlatego komentuję:

– „W owym czasie powstanie Michał, wielki książę...”
– na pewno Chrystus Pan w swoim drugim przyjściu, jako przedstawiciel Jahwe.

– „który jest orędownikiem synów twojego ludu...” – ludu Danielowego, czyli synów Izraela. Trudno Kościół nazwać „synami (potomkami) Izraela”. Zapewne, odnosi się to do potomków Izraela, żyjących w czasie drugiej obecności Pana. O tym, że żyjący w dzisiejszych czasach lud izraelski miał być poddany próbie wielkiego ucisku, mówią inne wersety Pisma Świętego, na przykład: Ezech. 38:8-9 mówi o latach ostatecznych, gdy hordy Goga najadą spokojnie mieszkających synów Jakuba. Ezech. 39:1-7 mówi, jak Jahwe będzie walczył za wybrany naród.

– „W owym to czasie wybawiony będzie twój lud...”
– lud Danielowy, synowie Jakuba pojednani ze swym Bogiem.

Wiersz 2 mówi w pewnym skrócie o zmartwychwstaniu, pomijając czas naprawienia. Oczywistym jest, że wzbudzenie tych, którzy obudzą się na hańbę, byłoby bezsensowne, gdyby im nie był dany czas na naprawienie.

– „Lecz roztropni jaśnieć będą...” – cały ten wiersz odnosi się do uwielbionego Kościoła, który będzie po za

zasięgiem wielkiego ucisku – w niebie.

Wiersz 4 proroctwa informuje, że spełnienie się nastąpi w „*czasie ostatecznym*”. Ostatnie słowa tego wiersza są różnie przekładane. Biblia Gdańska z 1632 roku odnosi te słowa do spraw ziemskich: „*wielu przebieży* (dosł.: będzie biegać tu i tam) *i rozmnoży się umiejętność*”. Nowe przekłady odnoszą raczej do sfery duchowej: „*Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie*”. Rozwój cywilizacji, zwłaszcza wynalezienie druku spowoduje, że sprawą „czasu ostatecznego” zajmie się wielu, a zgromadzona mądrość pozwoli zrozu-

mieć czasy i chwile. Obie te interpretacje znajdują poprawne wyjaśnienie, po prostu spełniają się. Umiejętność rozmnaża się, a stałe trasy komunikacyjne umożliwiają bieganie „*tu i tam*”, i wzrasta poznanie, a wielu zajmuje się wypełniającymi się proroctwami.

Zaproponowany komentarz harmonizuje obie (rozdz. 2 i 12) wypowiedzi prorockie.

Bolesław Wyłuda
R-
„Straż”